

Brezje, Lurška Mati Božja, 11. 2. 2014, svetovni dan bolnikov

Blaženi papež Janez Pavel II. je pred 22. leti določil 11. februar, ko obhajamo god Lurške Matere Božje, za svetovni dan bolnikov.

Usmiljenega in dobrega Boga prosimo, naj nas na Marijino priprošnjo ozdravi dušnih in telesnih bolezni. Sveto pismo pravi, da moramo biti pripravljeni na preizkušnjo (prim. Sir 2,1). Ker imamo tako človeško naravo, so bolezen in različne preizkušnje povezane z našim življenjem. »Božji Sin človeku ni odvzel bolezni in trpljenja,« je zapisal papež Frančišek. Nihče ni brez križa.

Tudi sam imam osebno izkušnjo, kaj pomeni biti bolan. V različnih presledkih sem prebil tri mesece v bolnišnicah: dva meseca v Kliničnem centru v Ljubljani in en mesec v bolnišnici Izola. Štirikrat sem se podvrgel operaciji in že dvakrat sem prejel zakrament bolniškega maziljenja. Božja volja je bila, da sem ostal živ in da kljub okrnjenemu zdravju in čeprav sem uradno v pokoju, še vedno delam za blagor Cerkvi.

Vsaka bolezen razodeva človeško šibkost in krhkost. Kaj ljudje v resnici smo, se ne pokaže najbolj na športnem igrišču, temveč veliko bolj na bolniški postelji. Tam se razodeva prava resnica o človeku. Zdravje je res velik Božji dar, toda ravno bolezen nam razodene, kako sta nam zdravje in z njim življenje podarjena. Dokler je človek zdrav, si misli, normalno in samoumevno je, da sem zdrav. Ko pa zdravje začne pešati in človek zboli, se šele začenja zavedati, da zdravja in življenja nimamo sami v oblasti, temveč sta Božji dar. Ta dar nas tudi zavezuje, da življenje, svoje in tuje, spoštujemo, varujemo in branimo. Nam kristjanom je zato popolnoma tuje in za nas je nesprejemljivo, da bi življenje uničevali, bodisi pred rojstvom ali pa na koncu življenja, čeprav bi danes nekateri radi za to dobili zakonsko dovoljenje. Tudi življenje, ki je zaznamovano z neozdravljivo boleznijo ali je prizadeto,

nam je podarjeno in nimamo nad njim oblasti. Za mnoge ljudi je bolezen največja nesreča, ki jih lahko zadene. Gotovo je, da je zdravje velik dar, vendar pa tudi bolezen ni največja nesreča, ki lahko doleti človeka. Jezus sam je rekel: «Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi?» (Mt 16,26).

Je več vrst bolezni. Je telesna bolezen in je duševna bolezen. Duhovna bolezen je naša grešnost. Telesno zdravje ni odvisno samo od nas, duhovno pa je. Telesno zdravje lahko izgubimo proti svoji volji, ne moremo pa proti svoji volji izgubiti plemenitosti, poštenja, dobrote, svetosti, vere ... To je torej tisto najbolj naše, tisto, kar je v življenju najpomembnejše. To pa lahko tudi v času bolezni ne samo ohranimo, ampak celo poglobimo, okrepimo in olepšamo.

Bolezen je torej resnica o človeku. Bolezen pa je tudi ogledalo naše družbe in okolja, v katerem živimo. Duhovna kvaliteta kakega okolja, družbe, družine, soseske, župnije, sorodstva, naroda in države se kaže ravno v tem, kakšen odnos ima do bolnih, do najšibkejših in do najbolj slabotnih članov svoje skupnosti. Ali gleda v njih samo breme in išče, kako bi se jih znebila, ali pa se zaveda, da so tudi ti naši bratje in sestre. Cerkev v bolnikih prepozna posebno navzočnost trpečega Kristusa (papež Frančišek v poslanici ob dnevu bolnikov).

Današnji dan je tudi priložnost, da se na poseben način zahvalimo tistim, ki skrbijo za preizkušane, onemogle, bolne in ostarele po bolnišnicah in po domovih za starejše. To je zdravstveno in strežniško osebje. To so potem naši sorodniki, duhovniki, prijatelji in znanci naših bolnikov. Vsem naj velja naše priznanje in zahvala.

Svetovni dan bolnikov obhajamo na praznik Lurške matere Božje; ona je je mati vseh bolnih in trpečih. Lurška Mati Božja naj izprosi vsem bolnikom sprejemanje trpljenja, nam velikodušno služenje, preizkušanim pa svojo ozdravljajočo bližino.